

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **P. C. H.**
státní příslušnost Vietnam

zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2019, č. j. OAM-208/LE-BA04-HA10-2019, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 20. 6. 2019 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce má za to, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci ze strany soukromých subjektů; žalobce v průběhu řízení uvedl, že důvodem žádosti je obava z mafiánských věřitelů, kteří jej ohrožují kvůli vypůjčeným finančním prostředkům. Žalovaný uvedený důvod žádosti označil za irelevantní především z důvodu, že původcem újmy, kterou žalobce argumentoval, není veřejná moc, a rovněž proto, že žalobce nevyužil proti hrozícímu nebezpečí ochrany vietnamského státu.
3. Žalobce se závěry, že Vietnam je schopen poskytnout mu dostatečnou ochranu před vážnou újmu hrozící ze strany třetích osob nesouhlasí. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 a uzavřel, že podle jeho názoru ve Vietnamu nyní v žádném případě nefunguje systém, který by zaručil zabránění způsobení vážné újmy, a to právě zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících způsobení vážné újmy. Poukázal na podle žalobce všeobecně známé informace o vietnamských bezpečnostních složkách i úřadech trpících korupcí zcela svazujících ruce vietnamské policii a znemožňující účinné a nestranné potírání kriminality a ochranu obětí. Je nepřipadné požadovat po žalobci, aby využil žalovaným zmiňované prostředky ochrany proti hrozbě vážné újmy ze strany soukromých osob.
4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; uvedl, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Zopakoval, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze strany žalobce je snaha o legalizaci pobytu na území ČR, neboť vstoupil a pobýval zde nelegálně a dále obava z návratu do země kvůli dluhům u mafie. Žalovaný zdůraznil, že žalobce neměl nikdy v zemi původu potíže se státními orgány a skutečnost, že se obává věřitelů z důvodu nesplaceného dluhu, je neopodstatněné a hypotetické, když z informací o zemi původu vyplývá, že ve Vietnamu existují možnosti, které může žalobce při ochraně svých práv využít. Posouzení žalobcova případu je v souladu s ustálenou judikaturou, přičemž odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 7 Azs 265/2018-27, ve kterém byla řešena obdobná situace.

Zjištění z obsahu správních spisů

5. Ze správních spisů soud zjistil, že dne 21. 3. 2019 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 118 a § 119 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dne 22. 3. 2019 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z uvedeného rozhodnutí vyplývá mj. že žalobce byl dne 21. 3. 2019 převzat na bývalém hraničním přechodu Petrovice – Bahratal od orgánů police Spolkové republiky Německo

na základě readmisní dohody mezi ČR a SRN, a to z důvodu neoprávněného pobytu žalobce v SRN bez cestovního dokladu a víza. Dne 24. 3. 2019 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost o udělení mezinárodní ochrany. K této žádosti poskytl žalobce informace o své osobě a o důvodech žádosti, a to také v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, že z Vietnamu odjel někdy před 11 měsíci, a to proto, aby si našel práci a zaplatil dluh, půjčil si ve vlasti peníze. Cestoval nelegálně. Ve Vietnamu kromě dluhů jiné problémy neměl.

6. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace ve Vietnamu ze dne 24. 8. 2018 a z 28. 1. 2019. Zároveň je součástí spisu závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, OAMP, ze dne 6. 4. 2019, ev. č. ZS47963, vydané k žádosti PČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie ze dne 6. 4. 2019, ve věci vycestování žalobce, podle jehož závěrů ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců je vycestování žalobce do Vietnamu možné.
7. Dne 6. 5. 2019 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce nic dalšího neuvedl, doplnění podkladů pro rozhodnutí žalobce nenavrl, žádné další skutečnosti nebo nové informace nepřednesl.
8. Následně dne 4. 6. 2019 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Uzavřel v něm, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce je snaha legalizovat si pobyt v ČR, návrat do země odmítá kvůli dluhům u soukromých osob. O mezinárodní ochranu požádal za účelem výdělků na zaplacení dluhů. Žalovaný neshledal naplnění zákonných důvodů pro udělení azylu, když žalobce neuvedl žádné konkrétní relevantní informace mimo svého tvrzeného důvodu k opuštění vlasti. Tvrzené obavy ze stran soukromých osob kvůli dluhům rodičů nelze vyhodnotit jako pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o výdělek a legalizaci pobytu. Žalovaný neshledal ani důvod k udělení doplňkové ochrany.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s..
10. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. V případě žalobce je pak pro rozhodnutí podstatné také závazné stanovisko vydané OAMP MV ČR dne 6. 4. 2019 jako podklad pro vycestování žalobce. Krajský soud nesdílí námitku žalobce, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil schopnost Vietnamu poskytnout ochranu před možnou hroící újmou žalobce ve vlasti ze strany soukromých osob. Z obsahu správního spisu vyplývá zcela jednoznačně, že žalobce se nikdy na státní orgány ve Vietnamu neobrátil, ačkoli nevyvstaly žádné okolnosti (nebyly ani nikým tvrzeny), že by mu v tomto cokoli bránilo. Odkaz žalobce na obecné „všeobecně známé informace o vietnamských bezpečnostních složkách a úřadech trpících korupcí“ je

nutno zejména pro jejich absolutní obecnost odmítnout. Žalobce v průběhu správního řízení nikdy nenamítl, že by se na státní orgány nemohl obrátit, resp. že se na ně neobrátil pro důvody uvedené žalobcem v žalobě. Ani krajskému soudu nejsou z úřední činnosti ani jinak známy jakékoli „všeobecně známé informace“ jak podává žalobce v žalobě, které by byť náznakem mohly svědčit ve prospěch tvrzení žalobce. Krajský soud má za to, že žalovaný se zcela správně a podrobně vypořádal se situací v zemi původu žalobce při zohlednění žalobcem v průběhu řízení uvedených skutečností.

11. Krajský soud si v této souvislosti dovoluje připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu v otázce pronásledování soukromými osobami. Například v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, který formuloval v právní větě, že *„Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* V právní větě rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 – 54, pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že *„Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.“*
12. Optikou uvedené judikatury lze souhlasit s právním posouzením žádosti žalobce, tedy, že žalobcem uváděné skutečnosti nelze podřadit pod žádný z důvodů poskytnutí mezinárodní ochrany a s ohledem na zjištěný skutkový stav ani pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany. Lze také přisvědčit žalovanému, pokud jako okolnost v neprospěch žalobce zohlednil, že o mezinárodní ochranu požádal až v návaznosti na zajištění za účelem správního vyhoštění. Za situace, kdy žalobce ani v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani v řízení soudním netvrdí žádné relevantní skutečnosti, které by mohly vést k závěru o naplnění podmínek pro poskytnutí jedné z forem mezinárodní ochrany, přičemž v průběhu správního řízení ani nenamítal nic proti podkladům rozhodnutí, nutno dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je správné a zákonné.

Závěr a náklady řízení

13. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 30. ledna 2020

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce